

LA DUMINICA FIULUI RISIPITOR: DESPRE ÎNDURAREA LUI DUMNEZEU. (LUCA 15, 11-32)

Iubiți creștini,

Nu este evanghelie mai mângâietoare de suflet ca evanghelia duminicii de astăzi. Ea ne îndreaptă privirea spre negrăita îndurare a lui Dumnezeu, de la Care așteptăm și noi mântuirea.

Noi suntem toți păcătoși. Nu este zi, nu este ceas în care să nu mâniem pe Domnul. Și dacă ar fi după faptele noastre n-am mai fi vrednici nici de lumina soarelui. Dar vedeți... este îndurarea lui Dumnezeu, Care nu ne lasă să pierim de mulțimea greșelilor noastre. Este dragostea Tatălui Ceresc, Care mereu se revarsă și nu se mai sfârșește. Este acea bunătate nemărginită, care așteaptă, rabdă și cheamă pe păcătoși, fără să mai ostenească.

Fiul risipitor din Evanghelie, care și-a luat partea de moștenire, a plecat în lume, a cheltuit-o în desfrânare și a ajuns apoi să jinduiască până și roșcovele porcilor, este icoana fiecărui păcătos rătăcit pe căile pierzării. În schimb acel tată bun și milostiv, care aleargă întru întâmpinarea nefericitului fiu, îl îmbrățișează, îl iartă și-i uită toate, este icoana luminoasă a lui Dumnezeu, Care se milostivește de cei ce se pocăiesc.

Noi toți suntem păcătoși. De nimic nu avem mai mare trebuință pe lume decât de îndurarea lui Dumnezeu. De aceea, nimic nu ne poate fi mai folositor decât să vorbim de această îndurare, să arătăm cât este de nemărginită și ce îndatoriri sufletești avem față de ea.

În Sfintele Scripturi nu este alt lucru despre care să se vorbească mai adesea, ca despre îndurarea lui Dumnezeu. Am putea spune chiar că fiecare pagină a Bibliei vorbește despre această milostivire dumnezeiască.

A călcat Adam o grea poruncă în Rai și pentru vina lui a fost pedepsit. Dar Dumnezeu l-a pedepsit părintește, căci tot atunci i-a dat și făgăduința că îi va trimite un Mântuitor.

Cetatea Sodomei era plină de fărâdelegi. Dar la rugăciunea lui Avraam, Domnul era hotărât s-o cruțe, chiar pentru zece drepți, dacă s-ar fi aflat în ea.

De nenumărate ori poporul lui Israil s-a arătat nerecunoscător și rău. Dar de nenumărate ori Dumnezeu l-a ocrotit și l-a chemat prin glasul proorocilor la îndreptare. Avea dreptate psalmistul și Împăratul David să repete într-un singur psalm de 27 de ori: „Că în veac este mila Lui” (Psalmul 135).

Dar mai mult decât oriunde, dumnezeiasca milă se arată în toată strălucirea ei în Noul Testament, unde Mântuitorul se arată ca un păstor bun și blând, Care își pune sufletul pentru oi.

Căci pentru ce oare Fiul Tatălui Ceresc S-a coborât din înălțimea dumnezeieștii slave și S-a făcut om? Pentru ce a flămânzit pe pământ, a însetat, a vărsat lacrimi și sudori de sânge? Pentru ce a primit moartea rușinoasă pe Cruce? Numai pentru a-Și arăta îndurarea față de neamul omenesc.

„Iisus Hristos a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși.” Și oare cine ar putea arăta toată dragostea, toată râvna și toată ardoarea cu care căuta El pe cei păcătoși? În toată Evanghelia, nu este un singur păcătos pe care Mântuitorul să nu-l fi atras cu toată blândețea și bunătatea Sa. „Bolnavii au nevoie de doctor”, răspundea El cu hotărâre celor ce-L bârfeau că merge în casele păcătoșilor.

Ca să câştige pe femeia desfrânată, pe care o osândeau iudeii, Iisus n-a muștrat-o, ci a îndemnat-o cu blândețe să nu mai greșescă și a slobozit-o în pace. Ca să aducă la mântuire pe Samarineancă, Iisus n-a certat-o pentru păcatele trecute, ci pe ocolite a făcut-o să-și mărturisească singură păcatele și să se căiască. Petru, de trei ori se lepădase de Domnul, dar a fost de ajuns o singură privire plină de dragoste a Învățătorului, ca să se căiască și să plângă cu amar. Iuda L-a trădat și L-a ocărât și nu i-a zis mișel și trădător, ci l-a numit „prieten”, i-a spălat picioarele și a primit pe dumnezeiescul Său obraz sărutul său murdar. Cine nu se va minuna de această negrăită îndurare dumnezeiască?

Cu aceeași îndurare te caută Păstorul cel bun și pe tine, iubitul meu frate, și pe mine și pe orice păcătos. Acel gând bun care îți îmboldește uneori inima, acea muștrare tainică a cugetului, după săvârșirea unui păcat, acea boală care te chinuiește, acea frică de pedepsele veșnice, care îți vine uneori în inimă, ce sunt toate acestea oare dacă nu glasuri ascunse ale milei dumnezeiești, care te cheamă la pocăință?

„Adame, unde ești?”, parcă ar zice. „Oaie pierdută pe unde rătăcești? Păcătosule, unde stai departe de Mine?”; „Omule, zice Sfântul Apostol Pavel, nu cunoști că bunătatea lui Dumnezeu te trage la pocăință? N-auzi?”

Și, o, dacă te întorci, iubitul meu frate! Cu câtă bucurie nu te primește Păstorul cel Bun! Cu câtă dragoste te strânge El în brațele iubirii Sale! „Îngerilor, zice El, Sfinților! Bucurați-vă împreună cu Mine! Bucurați-vă, că am găsit oaia cea pierdută!”

Să ne uităm și la Evanghelia de azi. Fiul rătăcit, după ce și-a cheltuit toată partea sa de moștenire, după ce s-a tăvălit în mocirla tuturor desfrânărilor, a ajuns la mare strâmtorare. Și muștrat de cuget, tânărul și-a venit în sine și și-a zis: „Sculamă-voi și mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: Tată, greșit-am la cer și înaintea ta.” Și a pornit fiul spre casa părintească, și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl viind și plin de bucurie a alergat înaintea lui, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. „Slugilor, a zis el, junghiați îndată vițelul cel mai gras; scoateți

haine noi și-l îmbrăcați! Dați-i inel în deget și încălțămintă în picioare! Să ne veselim împreună, căci nu pot avea bucurie mai mare decât să văd pe fiul meu, care mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat!”

Am văzut undeva o mișcătoare icoană a aceste milostiviri dumnezeiești. O casă în mijlocul unui câmp și drumul care trecea pe lângă ea pierzându-se la nesfârșit. Sus pe terasa casei, un bătrân cu barba albă, sprijinit în toiag, gârbovit de ani și cu o mână streășină la ochi, uitându-se în zarea îndepărtată.

Ce a vrut oare să spună pictorul cu acest tablou? Zice Sfânta Evanghelie despre fiul rătăcit că, încă fiind el departe, l-a văzut tatăl său și a alergat înaintea lui. Dar cum a aflat bătrânul de întoarcerea fiului? Aici stă tâlcul bătrânului, care se uită în zare. Așa de mult își iubea el fiul, că nu-și putea închipui să-l piardă pe totdeauna. De aceea, mereu îl aștepta, mereu cu mâna streășină la ochi: „Oare nu cumva vine?” De aceea l-a și văzut încă de departe.

Așa este și mila cea nesfârșită a lui Dumnezeu. Nu obosește, nu se împuținează, mereu se uită după fiecare din noi păcătoșii, mereu cu mâna streășină la ochi: „Nu se poate să nu se întoarcă! Am făcut atâta pentru dânsul, mi-am dat însăși viața pentru el, trebuie să vină acasă!” Nu este păcat care să biruiască milostivirea lui Dumnezeu. De aceea, oricât de grozavă ar fi păcătoșenia în care ne aflăm, oricât de adâncă prăpastia păcatului în care am căzut, să nu deznădăjduim, să nu pregetăm. Dumnezeu ne așteaptă ca să ne ierte, să ne cuprindă cu brațele părintești, să ne repună în cinstea de fii ai Lui.

De aceea, Sfânta Biserică a rânduit ca această preaminunată pildă a Fiului risipitor să se citească în această Duminică din apropierea Sfântului și Marelui Post. E o datorie sfântă pentru toți ca să ne cercetăm viața sufletească în această vreme. Dar, când privim la mulțimea faptelor noastre cele rele, ni se umple inima de groază și de cutremur. Pilda Fiului pierdut însă ne încurajează, punându-ne înaintea negrăita și nesfârșita milostivire dumnezeiască.

Dar, să luăm bine aminte! Numai întors la casa părintească a căpătat fiul iertare și cinstea cea dintâi. Tatăl îl aștepta mereu, dar nu s-a dus după el în țara pierzării. Așa și cu noi. Dumnezeu ne așteaptă de-a pururi și milostivirea Lui este fără margini. Dar nu ne putem întâlni cu El în țara păcatului, ci numai la El acasă. Trebuie să ne venim în fire și să pornim spre Casa părintească. Acolo-i haina cea nouă a iertării, acolo inelul înfierii, acolo încălțăminte cea nouă a virtuților, acolo vițelul cel îngrășat, Hristosul Euharistic. Și bucuria cetelor cerești, pentru păcătosul care se pocăiește.

„Ca fiul cel curvar, am greșit și eu îndurate! Primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule și mă miluiește”!
Amin.